

KUŹNIK (1) *sb m*

sg N kuźnik. ◊ [*pl N* kuźnicy.]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI(XVIII) – XVII w.

Właściciel albo pracownik kuźnicy, zakładu przetapiającego i obrabiającego żelazo; ferrarius, ferramentarius Cn: [LustrKraK II 7, 35, 36; Tamże na tej dziedzinie jest ruda, którą biorą kuźnicy za najem od ziemian doruchowskich LustrWpol II 65; Przy tejże wsi są dwa kuźnicy LustrWpol II 119.]

Przen: Sprawca, twórca [czego] (1) : on [człowiek zły] żarty niewłtydliwé Z pośmiéchem ze mnie ftroi/ kuźnik złéy niecnoty/ Smieie łie niewłtydliwie/ z łwoiéy złéy roboty. GosłCast 61.

Synonimy: hamernik, hutarz, hutnik, żeleźnik.

Cf [KUŹNIAK]

TZ